

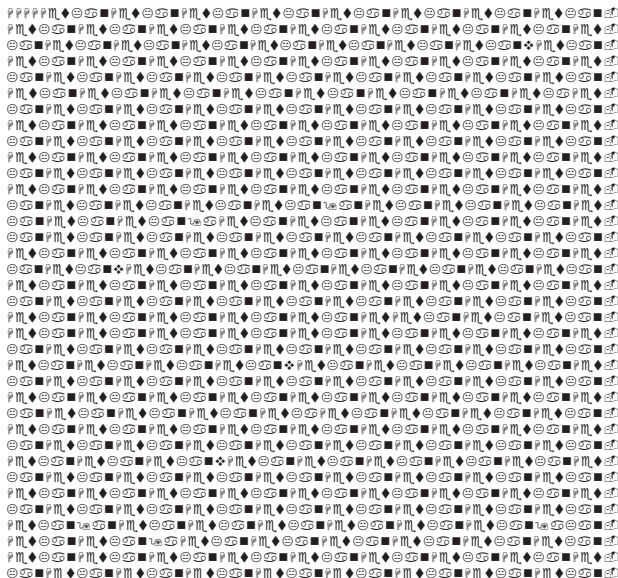
het moment dat je ontdekt dat je iets kan, en dat je kunnen iets betekent, heb je jezelf al heel wat sterker bewapend om het leven aan te kunnen.

★ **Het huis is de droom is de werkelijkheid**

★ **Eva**
Als ik denk over een beeld voor de Kopergieterij, denk ik aan een droom die ik had toen ik een jaar of dertien was. Ik dacht toen dat er ergens een huis zou moeten zijn met binnenpleinen en roltrappen, met een theater waar je op de trappen je boterhammen kon opeten, waar muzikanten door de gangen zwierven, waarin je omhuld werd als in een geweldige zomerjas, waar je in leefde. Wat de Kopergieterij zoveel later is geworden, ligt daar niet zover van af. Het was geen droom, het was pure realiteit.

Portret van de heks als barones en zigeunerin

★ **Eva**
Er zit heel veel woede in mijn werk: de achterkant van de medaille van mijn ver-
langen, van mijn passie. Ik werk vanuit uitersten: de woede en het sarcasme staan
tegenover de ironie en de passie, tegenover het geloof. Ik heb enige tijd geleden de
titel van ‘barones’ toegewezen gekregen, en toen mocht ik van de koning een wa-
penschild ontwerpen. Als spreuk heb ik simpelweg gekozen voor ‘Het Kan’, en daar
moest de koning ook erg om lachen. Maar ‘Het Kan’ is de kernachtige uitdrukking
van die passie. Het kan dat je geneest, het kan dat je verliefd wordt. Het kan na-
tuurlijk ook niet, maar dat is zodanig vanzelfsprekend, dat je dat niet eens hoeft
aan te geven. Alles wat je maakt, is sociaal geëngageerd. Iedere keer dat je de hoop
uitspreekt (en daarvoor hoeft je geen moraalridder te zijn), spreek je over een samen-
leving. Of je het nu hebt over *Desperate Love*, of over een thriller van Simenon.
Ikzelf ben heel veel dingen. Ik ben alle leeftijden die ik ooit was, en alle levens die
ik heb geleefd, alle verhalen die ik heb gedeeld met de kinderen, of met de mensen
waarmee ik heb gewerkt. Als ik kan weglopen, blijf ik. Zonder dat achterdeurtje
zou ik niet kunnen werken. Ik ben een barones en een zigeunerin, en die gespleten-
heid is precies wat je krachtig maakt in het leven. Ik ben Sisyphus die probeert om
iedere keer Mr. Bert perfect en compleet te krijgen. Iedere keer opnieuw. Maar die
ook iedere keer weer het foutje toelaat, dat mij toelaat om verder te werken.

onbeschaamd gearmd gaan. Niet zelden ontwikkelt Pauwe haar creaties buiten de geijkte theaterzaal. In *Memoriam* vertelt over engelen en doet dat letterlijk tussen de engelen en de engelen. Hier raken en 'zoetachte' romantiek elkaar opnieuw aan om enerzijds een aangrijpend en anderzijds een troostend geheel te vormen.

IN MEMORIAM (2005 – 2006, Musica Sacra Maastricht)

Auteur en theatermaker Hanneke Pauwe vertaalt de minuscule heid van een kindertalke verbeelding naar haar theaterlijke verbeelding. Haar paradoxaal kindbeeld (waarin romantiek en hardheid met elkaar verweven zijn) wordt getransponeerd op de scène tot een poëtisch, kinderlijk, fragiel mensbeeld waarin gruwel en frivoliteit